

„Spanilá jízda“ diecézních chrámových sborů

V sobotu 11. října 2008 se děly věci... V plzeňské katedrále sv. Bartoloměje probíhala jubilejní desátá přehlídka chrámových sborů Plzeňské diecéze. I Domažlice měly na přehlídce své zastoupení – do plzeňské katedrály se vydala „Popelčina jedenáctka“, skupina 11 nadšenců, kteří jen tak pro radost společně čas od času muzicírují pod vedením Popelky a Sněhurky. Že by pohádková Sněhurka vyrazila ohromit publikum se svými sedmi trpaslíky a vzala s sebou Popelku s dvěma nevlastními sestrami? Na počet by to vycházelo. Ale kdo se jen trochu orientuje v dění v naší farnosti, ví, že Popelka = Petra Popelková a Sněhurka = Pavla Popelková, takže trpaslíci a nevlastní sestry v téhle pohádce nehrají.

Zmiňovaná banda jedenácti lidiček se oficiálně jmenuje „chrámový sbor z Domažlic“, neoficiálně „Vyklaf“ (*vyjídači klášterů a far – pozn. red.*).

Tak tedy bylo nebylo, Vyklaf vyrazil reprezentovat domažlickou farnost v plzeňské katedrále. Ta část sboru, která zůstala odkázána na dopravu modrou fabií s růžovými pruhy, hned po ránu okusila pikantní snídani: ranní úklid fábie, jistou dávku nervozity z pozdního odjezdu a jako dezert pořádné sousto adrenalinu, když se fábie snažila dohnat své zpoždění. Taková nervová rozcvička před vystoupením, to vůbec není špatná věc – když dojedete na místo určení, to se hlasivky i bez hlasové rozcvičky samy otevřou a pějí písně chvály Hospodinu, že už je to za vámi. V takové situaci Vás už nějaká ta tréma vůbec nemůže rozházet.

Na prezenci část sboru došla sice s mírným zpožděním, ale že je Vyklaf přítomen, to nikdo přehlédnout nemohl. Jsou i jiné způsoby, jak dát najevo, že jste dorazili, než se někam podepsat na papír. Jaké způsoby mám na mysli?

Stačí, když nadaný muzikant Filip rozbalí na plné pecky své kytarové umění a když ho úplně bez přípravy spontánně doprovodí úžasné vokály členů sboru Vyklaf. To by člověk netušil, jak to pod klenbou plzeňského biskupství sluší bluegrassovým kytarovým sólům, spirituálům a rockovým vypalovačkám od Olympiku. Když se začala notovat „Želva“ – známý song českých rockových

veteránů, zpíval už nejen Vyklaf, ale i členové dalších sborů, kteří přijeli do plzeňské katedrály se svou troškou do mlýna.

Na vlastní kůži jsme si vyzkoušeli, že nikoliv Nokia, ale spíš Music - Connecting People...

A kromě music taky žrádýlko, které vyjídači klášterů a far (nyní již i biskupství) rozhodně nenechali bez povšimnutí. Někteří si dokonce odnesli památku na chutný oběd v podobě skvrny od kremžské hořčice na kalhotách. A jiné zase jistě potěší vzpomínka na to, jak se při nákupu piva na plzeňském biskupství museli prokazovat občanským průkazem...

Teď by mohl čtenář nabyt dojmu, že přehlídka diecézních chrámových sborů představuje jakýsi nový druh žranice s hudbou, zpěvy a prohibicí. Jenže tak tomu rozhodně nebylo – po mírném občerstvení nastala pěkná honička. A to doslova – všechny zúčastněné sbory musely podstoupit tzv. „akustickou zkoušku“, což znamenalo během 3 až 4 minut naběhnout před oltář plzeňské katedrály a vyzkoušet stručnými útržky z připraveného repertoáru, jak se zvuk nese chrámovou lodí, jaké je nejlepší prostorové postavení sboru, rozmístění hlasů a hudebních nástrojů. Každý sbor měl svůj přesně určený čas a své přesné pořadí, které pokud neohlídal, o akustickou zkoušku přišel, což by znamenalo vypálit při samotném koncertu repertoár „naostro“. Chtělo to velkou disciplínu a soustředěnost. Obojího má Vyklaf na rozdávání, tak není divu, že nejenže svou akustickou zkoušku nepromeškal, ale dokonce i jedno pěvecké těleso předběhl.

Tak, akustická zkouška už je za námi, co teď? Na zahálku není čas, Vyklaf bere útokem salonek v klášteře Františkánů, aby ještě natrénoval, co se dá (po pravdě, když před vystoupením v katedrále proběhnou všeho všudy 3 zkoušky, z toho ne každé se zúčastní všichni, nějaký menší trénink ještě před vystoupením jistě nezaškodí).

A pak to přišlo – okamžik s velkým „O“, přehlídka začíná. Jeden sbor za druhým vstupuje do kněžiště a publikum ani nedutá. Je to vážně nádhera: rozmanitý repertoár, rozličná pěvecká podání, zajímavé hudební kombinace, originální aranžmá (své o tom ví i Sněhurka, která sama dokáže původní skladby obléci do nového slušivého kabátku vlastní hudební úpravy). A pozoruhodné na tom je, že většina těch úžasných vystoupení proběhla v podání nikoliv profesionálů, ale lidí, kteří si muzicírují jen tak ve volném čase pro radost. Domažlická jedenáctka pod vedením Popelky se za své vystoupení rozhodně nemusela stydět. Já tam byla, lidičky, a bylo to celé fakt paráda, opravdová „spanilá jízda“. Věřím, že se tento počín líbil i Tomu, k jehož chvále byl určen. Zbývá jen doufat, že se tahle přehlídka chrámových sborů dočká ještě mnoha jubileí.

kopajda

